

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Decembrie (Undrea)
nr. 12 (72) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Inimă de piatră

Citiți în pagina 1

Colindele, glasuri de îngeri
coborâte pe pământ

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios Gheorghe
de la Cernica

Citiți în pagina 14

Adevărata Bucurie!

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul „Sfântul Vasile cel Mare” se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru.

*D*rași enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiaș
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Inimă de piatră

Cu bucurie mare încep aceste rânduri, mulțumind Sfintei Treimi pentru că mi-a dat posibilitatea reîntâlnirii cu voi, prietenii mei și în acest sfârșit de an, prilej prin care mă rog ca Domnul Hristos să Își arate milostivirea Sa și în anul care va începe, revărsându-Și Duhul Sfânt spre întărirea credinței, spre pace și bucurie sfântă, în inimile noastre. În afara faptului că luna decembrie (îndrăgită de cei mici și de cei mari, deopotrivă) mai este numită și „Luna cadourilor”, pentru noi, creștinii, această perioadă din an are o semnificație deosebită, totul gravitând în jurul nașterii Domnului Hristos. Ce bucurie poate fi mai mare decât venirea pe lume a unui prunc? Care suflet nu tresaltă la un asemenea eveniment și câte râuri de șampanie nu curg în paharele celor care se bucură împreună cu sărbătoritul? Ce este lumesc, este lumesc, dar noi, creștinii, sărbătorim ceva mai mult decât atât: sărbătorim întruparea Celui care a creat cerul și pământul! Cu toate că această minune dumnezeiască ar trebui să fie punctul forte al acestei perioade, bucuria multora dintre noi nu izvorăște din acest eveniment unic în istoria omenirii. Cumpărăm brad, dar nu îl asociem cu evenimentul, ne pregătim haine frumoase că de „Vine Anul nou!”, ne salutăm cu „Sărbători fericite!” fără să știm de ce, cumpărăm cadouri și șampanie, dar nu pentru a le închina în cinstea Sărbătoritului, iar dacă unii dintre noi aleg să deschidă ușa casei puținilor colindători, de cele mai multe ori închid cu strășnicie ușa inimii, pentru a nu se bucura de mesajul transmis în sunet de clopoței.

Am citit recent un articol de presă pe internet, prin care suntem avertizați că odată cu sărbătorile de iarnă începe și sezonul cerșetorilor și al hoților și, bineînțeles, un mesaj prin care suntem „sfătuiți” să descurajăm cerșetoria. Personal, nu cred că cei care apelează la mila noastră sunt „de sezon”, iar cei care și-au creat un obicei din a fura nu cred că au o legătură directă cu o anumită perioadă din an. Îmi pare rău că suntem „învățați” să ne închidem nu doar ușile și ferestrele locuințelor, ci și ușa inimii în fața celor care, poate cu adevărat au nevoie de o bucată de pâine, de un bănuț sau, poate, doar de un pahar cu apă. Părintele Iulian ne spunea că (din cauza decalajelor sociale actuale) cel care nu a suferit de foame nu știe ce înseamnă să fii flămând, cum nici cel care (uneori, prin grija părinților) are de toate nu-l poate înțelege pe cel care ar dori să se bucure de o hăinuță curată (poate să nu fie nouă), de o prăjitură sau altceva asemănător, care pentru el înseamnă cu adevărat sărbătoare, chiar dacă pentru aceasta este nevoit să se smerească, așteptând bunăvoința celor din

jur. Acum mulți ani am întrebat părintele duhovnic cum pot deosebi un om în nevoie de unul prefăcut, iar răspunsul a venit scurt: „Mai degrabă dai celui prefăcut, decât să întorci spatele celui care are nevoie de ajutorul tău!”. Atunci am învățat că cel de lângă mine este cuvântul lui Dumnezeu adresat mie. Atunci am înțeles că nu îmi este dat mie a judeca cine are sau nu nevoie cu adevărat de ajutorul meu, decât Cel ce l-a trimis înaintea mea. Mai mult decât atât, argumentele pe care le invocăm atunci când „trierăm” persoanele pe care le considerăm că au nevoie de ajutor, nu fac decât să ne mai aducă un păcat în plus: cel al judecării aproapelui.

Țin minte din copilărie, când eram la bunici în vacanță, am văzut de multe ori oameni necăjiți care strigau la poartă și se rugau pentru oarece ajutor. Și nu mi-a rămas niciodată în memorie să fi plecat cineva de la poartă fără ca bunica să-l miluiască cu un ajutor cât de mic. Bine, dar aceasta se întâmpla cu mulți ani în urmă, pe vremea când încă nu crescuseră buruieni pe cărările dintre oameni. Chiar dacă de atunci au trecut peste 40 de ani, nevoia omului de a cere ajutor a rămas neschimbată, doar că atunci cel în nevoie bătea la o poartă din lemn, iar acum, la o inimă de piatră....

Citind din povestioarele cu tâlc duhovnicesc ale cunoscutului scriitor italian Bruno Ferrero, mi-a rămas în minte o întâmplare pe care aș vrea să o rezum în câteva rânduri.

Într-un oarecare ținut, fiind foamete mare, un om cu inimă bună s-a hotărât să-i ajute pe cei sărmani și a trimis vorbă în tot târgul că, din ziua următoare, el va oferi pâine oricui va cere. A doua zi, când acesta a apărut cu niște coșuri mari, pline cu pâine, oamenii s-au repezit, îmbrâncindu-se, lovindu-se, căutând fiecare să apuce o pâine cât mai mare. Se povestește că, fiecare, cum punea mâna pe câte o pâine, o lua la goană, bucuros de reușita sa. Era acolo o hărmălaie... Dar omul a observat că undeva, la marginea curții, aștepta cuminte o fetiță.

După ce fiecare a luat ce a vrut, fetița s-a apropiat și ea de primul coș și s-a uitat în el, dar acolo nu mai rămăsese nimic. A căutat și în cel de-al doilea coș, dar și acesta era gol. Spre bucuria ei, pe fundul celui de-al treilea coș a găsit o pâinică mică, pe care nimeni nu o băgase în seamă. Fetița a luat-o, a mulțumit pentru pâine și a plecat spre casă.

Toată ziua a stat omul și s-a gândit la cum se purtase acea fetiță și, ca urmare, a vorbit să fie coaptă o pâine mică, dar în care să fie puși 10 galbeni. Apoi, a doua zi, a așezat pâinica între celelalte pâini și a ieșit iarăși cu toate coșurile în curte, unde oamenii deja se strânseseră și așteptau nerăbdători.

Ce s-a întâmplat în prima zi, s-a întâmplat și de această dată. La sfârșit, fetița noastră, care așteptase cuminte, ca și în ziua precedentă, s-a ales tot cu pâinea cea mai mică, de altfel, singura rămasă. Și de această dată, i-a mulțumit frumos omului și s-a grăbit spre casă, unde mama ei o aștepta. Când s-au așezat la masă și femeia a rupt pâinea, banii au ieșit la iveală din aluatul proaspăt.

Temându-se, mama ei a întrebat-o ce să fie cu acești bani. Dar, întrucât copila nu știa nimic, i-a spus să ducă înapoi banii omului care i-a dat pâinica! S-a întors fetița la casa omului și i-a dat acestuia toți banii.

Atunci, omul i-a răspuns că banii aceia nu au ajuns întâmplător acolo. Și, continuând, i-a spus: „Astăzi, am văzut bunătața prin ochi de copil și am simțit smerenia ta. De aceea, banii sunt ai tăi, pentru că Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea.”

Întrucât am citit cu mult timp în urmă cartea (și nici nu am găsit-o în arhiva mea), poate că nu am redat cu de-amănuntul povestioara, dar cred că am reușit să transmit mesajul autorului. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea atât de frumos că: „Sărăcia sau bogăția nu pot învinge dragostea, dar dragostea poate învinge și sărăcia și bogăția.”.

A cere și a primi ajutor nu cred că este ceva rușinos, atât timp cât scopul pentru care se solicită ajutorul nu este de rușine. Întrucât societatea modernă ne învață să „triem” cu atenție pe cei care ne solicită ajutorul, mulți oameni se întristează atunci când sunt ignorați de către semenii lor cu „inimă de piatră”. Atunci, poate, asemenea fetiței din rândurile de mai sus, ar trebui să cerem ajutor, direct și simplu, de la Creatorul și Dătătorul tuturor bunătaților și, cu siguranță, ne va scoate în cale un om cu suflet mare care ne va oferi „galbenii dragostei” Domnului Hristos.

Spun acestea pentru că, atunci când a fost rugat, Dumnezeu a dat de mâncare poporului Său „pâinea îngerilor” (mană cerească), trimițând din ceruri, zilnic, această pâine (Ieș. 16). Tot El a scos, pentru poporul ales, apă în pustie, din stâncă (Num. 20, 1-11 și Ieș. 17, 3-6). Să nu uităm că Domnul Hristos i-a hrănit pe cei flămânzi, i-a vindecat pe cei bolnavi și S-a arătat milostiv nu numai față de nevoile sufletești, ci și față de cele trupești. Astfel, prin pilda Sa, ne învață de la Cine să cerem mai întâi ajutor. Mă întrebam adesea: Cum putem să ne salutăm cu „Sărbători fericite!”, atât timp cât, cu „inimă de piatră”, întoarcem spatele celui care are nevoie de ajutorul nostru? Pentru că, dacă pentru unii „Sărbători fericite” înseamnă distracții, băutură și multă opulență, pentru cel pe care societatea îl arată cu degetul, fericirea poate fi reprezentată de un bănuț, de o hăinuță sau chiar de o bucată de pâine.

Închei aceste rânduri cu convingerea că și atunci când ajutorul pe care îl dăm celui care cere este infim, Domnul Hristos poate să-i dăruiască o asemenea binecuvântare, încât ceea ce din inimă dăruim să se transforme într-o nesperată bucurie ce întărește sufletul, atunci când trupul este în suferință. Așadar, să păstrăm în inimă bucuria nașterii Domnului Hristos și să avem credința că nu doar „Luna cadourilor”, ci fiecare zi poate fi o sărbătoare în sufletul celui care primește puținul pe care îl oferim.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Colindele, glasuri de îngerii coborâte pe pământ

„Colinde, colinde, e vremea colindeloor...”! Dacă luna trecută am sărbătorit amintindu-ne de îngerii noștri păzitori, luna aceasta, bunul Dumnezeu se milostivește de noi dăruindu-ne glasurile îngerilor Săi, prin colindele cântate de dragii noștri colindători!

Când ne referim la sărbătorile de iarnă, mai ales cei mai în vârstă probabil că se gândesc la copilărie, la participarea la slujbe, la familia adunată în jurul focului și al mesei, la mirosul de portocale și de cozonaci, la întâmpinarea preotului prin zăpada înaltă de un metru cu icoana Nașterii Domnului, la primirea colindătorilor și la versurile cântate de aceștia! Pe când, cei mai tineri probabil că se gândesc la luminițele din centrul orașului și...la multitudinea de cadouri primite...

Din păcate, în ultima vreme, din diverse motive, uităm scopul adevărat al colindelor, uităm motivul bucuriei, asociind colindatul cu recompensele de diferite tipuri... Dar, să ne amintim mereu și să simțim în inimi versurile celui mai cunoscut colind românesc, „O, ce veste minunată!”, în care se prezintă clar legătura dintre Nașterea Pruncului, ca Fiu al lui Dumnezeu și Mântuitor al tuturor: „Pe Fiul în al Său nume/ Tatăl L-a trimis în lume/ Să se nască/ Și să crească,/ Să ne mântuiască.”. Cu alte cuvinte, colindând și primind colindătorii, oferim și primim în case această sfântă veste a mântuirii noastre.

La noi acasă, pe vremea când eram mică, primeam cel puțin 5-6 grupuri de

colindători, copii, copii mai mici cu părinții lor sau persoane mai sărace. La fel mergeam și noi, fratele meu și cu mine, să vestim bucuria Nașterii Domnului pe la casele vecinilor noștri. Însă, de câțiva ani, în seara de Ajun, pe străduța noastră nu se mai aud glasuri de copii, nu mai vin să ne bucure inimile. Până și corul bisericii a făcut o pauză de câțiva ani, necălcându-ne pragul. M-am întristat în fiecare an, deoarece Crăciunul fără colinde, părea ca cerul fără stele... De aceea, m-am bucurat foarte tare anul trecut, când corul a revenit în curtea noastră, de data aceasta cu noi glasuri de cântăreți de la bisericuța din cimitir!

De ce asemănăm vocile colindătorilor cu glasurile îngeresci? Pentru că noi luăm chipul îngerilor care au vestit Nașterea Pruncului în iesle și cred că în timp ce noi colindăm, pentru câteva clipe, cerul și pământul devin una, îngerii coboară lângă noi, iar noi urcăm duhovnicește, bucurându-ne împreună de Minunea Nașterii!

Hai deți să colindăm! Hai deți să deschidem ușile și brațele colindătorilor și să-i întâmpinăm cum i-a primit și Micul Prunc pe cei trei magi! Desigur, nu avem daruri sfinte precum aur, smirnă și tămâie, dar avem un dar mai de preț decât acestea: inimile noastre calde și pline de iubire!

Sfinte Sărbători binecuvântate! 🌲

*Ioana Sanciuc, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași
Imagine realizată de Ioana-Adina Manole*

Nașterea Domnului (Crăciunul)

“ÎN ACEASTĂ ZI S-A DESCHIS
UȘA ÎNALTULUI CERULUI
RUGĂCIUNILOR NOASTRE. ȘI
NOI SĂ DESCHIDEM UȘILE
NOASTRE CELOR CARE N-AU
GREȘIT ȘI NE ROAGĂ DE
IERTARE!”

Sfântul Efrem Sirul
306 - 373

Adevărata Bucurie!

Dragi prieteni, iată că Marele și Milostivul Dumnezeu, prin marea Sa iubire față de noi, oamenii, ne-a învrednicit să pășim și anul acesta în cea mai specială și mai frumoasă lună a anului, cea a lui undrea, cum mai este cunoscută luna decembrie!

Acum vă veți întreba de ce afirm că este o lună specială. Oare datorită pregătirii noastre pentru a ne împodobi casele și a alerga ore în șir prin oraș în căutarea cadourilor perfecte cu care să îi bucurăm pe cei dragi și să decorăm bradul în mod feeric, în speranța că vom face concurență vecinilor din cartier? Sau pentru a ne pregăti sufletele prin post, rugăciune, smerenie, tăierea voii și a poftelor noastre și întrajutorare a aproapelui suferind?

Din păcate, cei mai mulți dintre noi ar prefera clar prima variantă, așteptând sărbătorile ca pe o oportunitate de a face mese întinse și bogate, cu care să își impresioneze rudele, prăznuind această sărbătoare fără „Sărbătoritul principal”, care este Hristos Dumnezeu, având pânțelele plin, dar sufletul rămânând gol.

În fiecare an, dragii mei, stau și mă întreb, oare Domnul Hristos S-a născut ca noi să ne mântuim ca orice creștin normal și să aspirăm la viața veșnică sau ca să ne îmbuibăm până la refuz cu mâncare și distracții deochete? E trist că, pentru

marea majoritate, Crăciunul se rezumă doar la asta și nu vedem în profunzime, dincolo de toate aceste lucruri care „murdăresc” această preafrumoasă sărbătoare.

Din punctul meu de vedere, luna aceasta ar trebui să o întâmpinăm în primul rând cu sufletul pregătit și liniștit, să-I facem loc pruncului Iisus în ieslea întunecoasă a inimii noastre, să-I oferim locul cel mai bun la masa noastră și să-I slăvim nașterea prin colindele frumoase, prin participarea la slujbele bisericesti sau prin vizitarea unor semeni de-ai noștri mai necăjiți, dându-le și lor din Lumina Nașterii Domnului Hristos. Abia atunci, dragilor, vom simți adevărata bucurie și semnificație a acestei inegalabile sărbători, pentru că Însuși Mântuitorul ne spune: „Întrucât ați făcut unuia dintre frații Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut”. Să ne rugăm la bunul Dumnezeu să întâmpinăm Nașterea Fiului Său cu sufletele deschise, curate și cu inima plină de bucurie și speranță!

Închei aceste rânduri cu convingerea că cei mai mulți dintre noi vom sărbători acest Praznic Luminos așa cum trebuie și fie ca lumina Nașterii lui Hristos să dăinuie în noi nu doar de Crăciun, ci pe tot parcursul existenței noastre!

Gânduri de bine și pace!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Nașterea Domnului (Crăciunul)

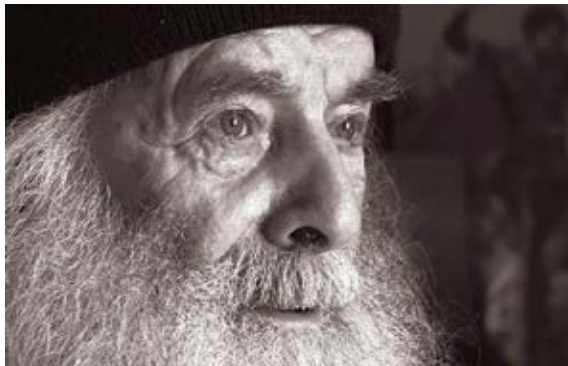
**"În această zi a iertării, nimeni să nu-și răzbune vreo greșală!
În această zi a bucuriei să nu împărțim dureri! În această zi blândă să nu fim aspri! În această zi liniștită să nu fim ațâgăoși!"**

*Sfântul Efrem Sirul
306 - 373*

Să ne străduim să dobândim smerenie!

Dacă noi nu ne vom strădui să avem smerenie, ne lasă Dumnezeu să cădem în tot felul de primejdii și ne vom pierde sufletul. Dumnezeu nu mântuiește pe omul care nu are smerenie, că așa i-ar mântui și pe diavoli, dar diavolii sunt îndărătnici, iubitori de sine și vicleni.

De aceea, demonii vor să-i facă pe oameni asemenea cu ei și, dacă se poate, și mai rău decât ei. Noi însă așa vom putea să biruim mândria din noi, luptându-ne cu noi ca să-i iertăm pe cei care ne-au greșit cu ceva, luptând să nu ne dușmănim, să nu ne lăsăm de rugăciune. Iar când vine timpul de mers la biserică, să lăsăm totul și să mergem ca să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, iar cei care pot să plângă, să-și plângă păcatele, că pentru unul ca acesta ne mai ține Dumnezeu pe pământ. Iar după ce vom pleca din biserică să păstrăm în inimile noastre rugăciunile, cuvintele și toate câte am auzit și, mai ales, să nu ne lăsăm vânați de cele cinci simțuri.

Ce să facem ca să nu mai uităm mesajul Sfintei Evanghelii care se citește într-o duminică? Se mai întâmplă să ne întrebe alții ce s-a citit sau ce s-a predicat, iar noi n-am reținut mai nimic.

Să fim mai atenți, mai cu frică de Dumnezeu. Vreau să vă povestesc ceva de râs și de plâns. La câțiva ani după Revoluție, chiar după hramul Sfintei Cuvioase Parascheva de la Iași, a venit o persoană la mine și am întrebat-o:

„Cum a fost la Hram la Cuvioasa? A fost multă lume? A fost frumos?”

„Da – mi-a răspuns – a fost foarte multă lume, au venit și din Ucraina, și din Basarabia, cu autocarele. A ținut Dumnezeu cu noi, că a fost un timp foarte frumos, cu soare, iar la sfârșit s-au dat baloane colorate din avion, au fost și parașutiști, a cântat și fanfara cu paradă, că mergeau pe stradă, ca la armată.”

„Și când ai ajuns acasă, la ai tăi, ce le-ai spus din ceea ce ai auzit de la cuvântul de învățătură ținut de părintele?” „Apăi, ce v-am spus și sfinției voastre până acum...”

Iată ce le rămâne creștinilor noștri în cap, după Dumnezeiasca Liturghie, la hramul unui mare Sfânt, unui om bineplăcut lui Dumnezeu. Cât de bine plăcuți suntem noi lui Dumnezeu, noi, cei care păstorim pe credincioși, eu cred că se vede

atât din ceea ce le rămâne în minte după asemenea evenimente, cât și din modul cum se prezintă ei la spovedanie. Ferească Dumnezeu, nu care cumva să păstorum noi frunzele smochinului neroditor, iar roadele să le ia satana.

Păi, creștinul, după ce s-a terminat Sfânta Liturghie, cască gura la scamatoriile și la lucrarea asta diavolească și, când ajunge omul acasă, începe să spună alor săi ceea ce a văzut la bâlci, nu ce a înțeles din Sfânta Evanghelie sau din cuvântul de învățătură al preotului. Și uite așa sărbătoarea duhovnicească se transformă în bâlci drăcesc, iar creștinul nu știe să păzească ceea ce a semănat Dumnezeu în acea zi în inima lui. Vai nouă! Vai nouă!

Să știți că cea mai bună spovedanie este atunci când omul, zilnic, dar mai ales seara, își notează într-un carnetel păcatele pe care le-a făcut în ziua aceea. Asta, dacă se poate, să o facă în fiecare zi, ca și negustorul care, zilnic, își calculează câștigul sau pierderea. Spovedania, însă, trebuie să o facă începând cu păcatul cel mai mare și să continue până la cele mai mici, dar toate să fie scrise pe hârtie ca să nu le uite și ca să meargă mai repede spovedania, să lase timp de mărturisit și pentru alții. Tot păcatul care te muștră să-l mărturisești la duhovnic, altfel pierzi și ce ai mărturisit mai înainte.

Dacă păcatele noastre, ale creștinilor, vor fi mai multe și mai mari decât ale păgânilor, atunci Dumnezeu va înfrâna puterea Bisericii și ne va da în mâna păgânilor, să ne robească până ce ne vom pocăi sau până ce ne vor distruge cei fără de Dumnezeu, după cum, de altfel, se și vede că a început în țărișoara noastră. Doamne ferește, să nu ajungem în așa prăpastie! Diavolul nu-i prost, cum am crede unii dintre noi. El știe foarte bine că, dacă noi facem păcate și nu ne spovedim, atunci Dumnezeu își retrace harul Său de la noi și suntem ca și în buzunarul lui satana. Mântuirea noastră stă în voința noastră, așa a lăsat Bunul Dumnezeu. Care-i acel tată al cărui copil toată ziua să-l batjocorească, să-i întoarcă spatele, să-l înjure, făcându-l de răs în tot satul, iar tatăl său să-l tot lase nepedepsit?

Sursa: „Conștiință, spune-mi tu” - Monah Proclu Nicău, Sfânta Mănăstire Putna, 2016

Un Crăciun din viața mea

Aveam paisprezece ani, Maria, sora mea, avea 16 ani, iar Jeni, cealaltă soră, nu împlinise încă 18 ani. Cu o lună înainte de Crăciun, preotul nostru a anunțat o colectă specială pentru cea mai săracă familie din Biserică. Ne-am gândit ce am putea face noi patru. Planul mamei a fost să mâncăm timp de o lună de zile numai cartofi. Eu cu Maria am făcut curățenie la câțiva bogați, iar Jeni a vândut ceva felicitări făcute de ea. Eram în Biserică noi și încă 80 de membri, iar mama a calculat că se va strânge încă de douăzeci de ori atât cât avem noi, mai ales că preotul ne aducea aminte în fiecare duminică de colectă. Cu o zi înainte de Crăciun, am plecat cu Maria la magazin să schimbăm banii în bancnote nou-nouțe. Am venit acasă cu 800 lei. N-am putut dormi toată noaptea de nerăbdare. A doua zi, în ziua de Crăciun, ploua cu găleata, iar noi n-aveam umbrelă. Jeni avea găuri în pantofi și a pus niște hârtie. Am stat bucuroase în Biserică, deși am auzit câteva fete de la cor râzând de rochiile noastre cele vechi. Când s-a făcut colecta, mama a pus 500 de lei, iar noi fiecare câte 100 de lei. La amiază mama ne-a făcut o surpriză. Cumpărase 10 ouă pe care le fierse și le-am mâncat cu cartofi prăjiți. Era ziua de Crăciun și noi ne simțeam așa de bine! Dar, pe la ora 15 a venit la noi preotul. A chemat-o pe mama la ușă. Când a intrat mama în casă era albă ca varul și ținea un plic în mână. În plic era o bancnotă de 500 lei, trei bancnote de 100 lei și 40 de bancnote de 10 lei. În total 1200 lei. Nimeni n-a spus nimic, doar ne uitam la podea. Cu câteva minute mai înainte ne simțeam ca niște milionare. Acum, cu plicul în mână, ne simțeam ca niște copii teribil de săraci. Nouă ne părea bine că suntem bogați față de alții - că aveam cartofi. Apoi știam că suntem bogați că aveam o mamă grozavă și mulți copii nu aveau mame defel. Ne bucuram că eram trei surori în casă și atâtea familii nu aveau copii.

Știam că nu avem multe lucruri pe care alții le aveau, dar niciodată nu ne-am gândit că eram săraci, iar în acea zi de Crăciun am aflat că eram. N-a mai fost niciodată ca înainte. În săptămâna ce a urmat n-a vorbit nimeni în casa noastră.

N-am mai vrut să mergem la Biserică de rușine, dar mama nu ne-a dat voie. Mama ne-a întrebat ce să facem cu cei 1200 lei, dar noi nu știam ce fac săracii cu banii.

80 de oameni au strâns 1200 lei, dintre care 800 i-au dat cei mai săraci oameni din Biserică.

Autor: Maria Holtzhauser

Strofe pentru suflet

O Minune S-a întâmplat

O Minune S-a întâmplat,
S-a născut Mare Împărat,
Din fecioară nenuntită,
De toți oamenii slăvită.

S-a născut în sărăcie,
Să ne aducă bucurie,
Peștera întunecoasă
Fost-a Domnului casă.

Boii acolo erau
Și asupra Lui suflau,
Pe Micuț să-L încălzească,
Lumea să o mântuiască.

Magii pe cer au zărit
Steaua ce iar s-a ivit,
Ce la iesle i-a condus,
Unde era pruncul Iisus.

Îngerii din cer coboară,
Peștera de-o înconjoară,
Păstorilor dând de știre
Despre nașterea din fire.

Cu toți să ne bucurăm,
Nașterea să o cântăm,
Minunea-i dumnezeiască,
Suflarea să se veselească!

De acum până-n vecie,
Amin. Doamne, Slavă Ție!
Praznicul cel Luminos
Să ne fie de folos!

Autor: Gabriel Luca

Întrupare

Din slava Ta cerească, Te coboară,
Spre Bethleemul sufletului meu
Și-n staulul smereniei, Fecioară,
Intrând, să naști pe unul Dumnezeu.

Să-L înfășori în cântece de slavă,
Ca-n scutece subțiri de bumbăcel;
Și ca-ntr-o iesle plină de otavă,
În pacea Duhului să-L culci pe El.

Pleca-vor magii, soli din altă zare,
Călăuziți de focul alb de stea,
S-aducă nou prinos de închinare,
La staulul smereniei, Doamna mea.

Ci eu voi pune-n mâna lor bătrână
Tot aurul cuvântului isteț;
Voi făuri din versul meu, Stăpână,
În jarul gândului comori de preț.

Căldura rugăciunilor de seară
Va-nfierbânta cădelnițele reci:
Tămâia magilor va arde iară,
Cu fum de proslăvire până-n veci.

Și ca să fie plină dăruirea,
Voi presăra în visteria lor,
Cu boabele de smirnă grea, iubirea,
Cea fără de prihană și cu dor.

Știu că nu-s vrednică, Fecioară,
Să-ți fiu în noapte acoperământ;
Ci-n mila Ta din ceruri Te coboară,
Să naști în duhul meu pe unul Sfânt.

Autor: Maica Teodosia Lațcu

Credința pentru copiii de toate vârstele

Desaga cu fulgi

– *Di!* Di! Di! Renuții mei, să-mi zburăți ca niște zmei! zice moșul și e gata să tragă de hățuri, însă brusc se oprește...

Din direcția căsuței lui Moș Crăciun aleargă o zvârlugă de iepuraș.

– Staaaaați, nu plecaaați! țipă urecheatul. Am adunat fulgi pentru Vasilică! Ați vrut să-l lăsați pe Vasile fără de cadou?! Ați vrut să plecați fără mine în satul lui Vasilică?!

Iepurașul e supărat, supărarea însă îi trece, urcă în sanie și imediat începe să sforăie.

– Pârlică, somnorosule, adineauri spuneai că ai adunat fulgi, unde e desaga? întrebă bătrânul.

Reniș așteaptă cuminiți, ninge lin, de jur-împrejur cât vezi cu ochii – doar o imensă întindere albă, căci asta e țara în care locuiește moșulică, nepoțica și iepurașul Pârlică.

– Desaga? deschide un ochi iepurașul. Au! Sunt atât de uituc! Acuși o aduc...

Desaga plină cu fulgi e la locul ei, cadourile nu lipsesc, banița cu jăratec este, făcliile de aprins în caz că tăbărăsc lupii – la fel, nepoțica cu Pârlică stau alături, deci se poate trage de hățuri și...la drum!

Sania lunecă pe zăpada lucioasă, zurgălăii de argint clincăie vesel, moșul își îndeamnă renuții să nu piardă din timp, căci atâția copii îl așteaptă și ar fi mare păcat să întârzie. Undeva departe, într-o țărișoară mică, dar foarte frumoasă, trăiește un băiețel pe care-l cheamă Vasilică și care i-a scris așa:

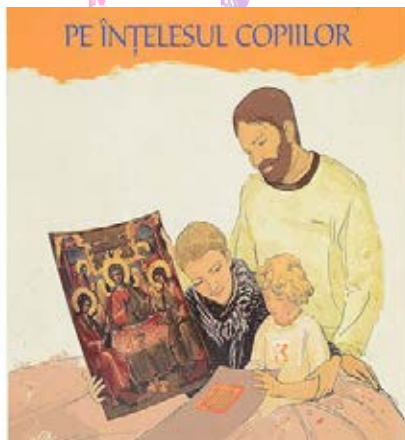
Moș Crăciune, să mă crezi, eu în fiecare seară

Te aștept și te visez că te-ntorci la mine iară!

Dacă nu-mi aduci cadouri n-o să-mi pară tare rău,

Dar adu-mi un car cu nouri, cu omăt din sacul tău!

L-a impresionat scrisoarea băiatului. De la un timp Baba Iarnă ori a devenit prea bătrână, ori își face de cap. Prin unele locuri toarnă zăpada cu nemiluita, prin altele – zare de fulgușor. Pământul rămâne dezgolit și mulțime de copilași tânjesc după săniuș. În fiecare an, moșul repară câte ceva din greșelile babei. În acest an, de

Ajun, peste satul lui Vasilică va ninge neapărat. Va ninge frumos, cu fulgi mășcați și strălucitori. E drum lung până-n țara lui Vasile. Renii au de trecut prin câteva păduri înfricoșătoare, multe primejdii se pot întâmpla, dar moșul nu-și face griji, căci Pârlică îi este alături.

Ziua e pe sfârșite, sania continuă să lunece, în depărtare se întrezărește conturul Pădurii de Cărbune. Anul trecut, prin aceste ținuturi, au fost înconjurați de o mulțime de urși fioroși și bietul Pârlică abia de a reușit să-i înlătore, prefăcându-i în animăluțe inofensive. Sania intră în pădure, când afară e deja noapte, e întuneric și e liniște-n jur. Din când în când se aude trosnind, din pricina gerului, câte un vreasc. Ca în fiecare an se va opri la căsuța pădurarului Mustăță Deasă să bea izvar, să dea jăratec la reni. Apoi își vor continua calea, căci de la Pădurea de Granit până-n satul lui Vasile e o azvârlitură de băț.

După ce au înfulecat o baniță cu jăratec, renii zboară ca vântul. Zăpadă nu mai este și asta înseamnă că sunt aproape de țărișoara lui Vasile. Moșul trage de hățuri, renuții își iau avânt, se înalță, ajung până la nori și Pârlică dezleagă sacul. Împreună cu Crăciunița împrăștie fulgii, râd și se hârjonesc și se bucură că au ajuns la timp.

Vasilică privește prin fereastră. Zare de fulg. Băiatul e trist. I-a scris moșului încă de cu vară, dar ori că moșul nu a primit scrisoarea, ori scrisoarea a nimerit la un moș care nu e Crăciun. Cojocelul așteaptă să fie îmbrăcat, pâselele stau și ele cumiți, lângă sobă, motanul Sfârlugă își toarce cu răbdare ghebele și doar Vasilică, nerăbdător, e mereu cu ochii spre fereastră. Și deodată, Doamne, ce se întâmplă?! Afară pornește să ningă. Mai întâi încet, apoi tot mai tare, mai tare. Fulgii sunt mășcați, albi și ninge atât de frumos, încât lui Vasile i se pare că văzduhul s-a umplut nu doar cu nea, ci și cu flori albe de cireș.

– Ninge! iese în curte băiatul, împreună cu prietenul său, Sfârlugă. Ninge, strigă copilul alergând și dansând prin noianul de fulgi.

– Ninge! se aud mulțime de glăscioare de prin tot satul.

De acolo, din nori, Moș Crăciun îi privește și inima i se umple de bucurie. Drumul până aici a fost presărat cu peripeții. Dar parcă are însemnătate ceva, de vreme ce aduci veselie și voie bună unor copilași atât de frumoși, atât de înțelepți și de cumiți ca Vasilică?

– Crăciun fericit, le șoptește cu drag tuturor copilașilor adevăratul Moș Crăciun, adevărata Crăciuniță și iepurașul Pârlică.

Autor: Emilia Plugaru

Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica

Sreacuviosul Părintele nostru Gheorghe Arhimandritul sau Gheorghe Ardeleanul, cum mai este cunoscut din unele însemnări, era de neamul său român din Transilvania și a păstorit obștea monahilor de la mănăstirea Cernica, de la 1 septembrie 1781 până la 3 decembrie 1806, când a fost chemat de Domnul la cele veșnice, numărându-se și el în ceata marilor nevoitori și îndrumători ai monahismului nostru. Fiind înzestrat de Dumnezeu cu o viziune clară asupra înaltei trăiri religioase, câștigându-și ascultarea și smerita cugetare călugărească prin rugăciune neîntreruptă și osteneți neprecupețite, devenind stareț și organizator al vieții de obște la mănăstirea Cernica, la Căldărușani și, în mod indirect, la Curtea de Argeș, înzestrat din naștere cu acea înclinație sufletească de a sluji lui Dumnezeu și oamenilor sub forma unei înalte vieți spirituale, înclinație cultivată, se vede, încă în sânul familiei sale, tânărul Gheorghe, la vârsta de 19 ani, părăsește casa părintească și se îndreaptă către București. Ajungând aici, la mitropolie, și dorind să-și închine întreaga sa ființă unei intense trăiri monahale, viitorul stareț cunoaște întâmplător, prin anul 1750, un ierarh grec cu care pleacă la Constantinopol.

Peste puțin timp, s-au stabilit amândoi în mănăstirea Vatoped, din Athos. Rămânerea sa la Sfântul Munte, sub îndrumarea acestui părinte duhovnicesc, a avut o deosebită însemnătate în orientarea și formarea pentru înalta viață duhovnicească. Făcând cunoștință cu modul de viață idioritm și cu cel de obște, din alte mănăstiri atonite, el a început să-și impună o aspră trăire monahală prin înfrânare și posturi, prin privegheri de toată noaptea și meditații îndelungate. De aceea, a devenit mai bine cunoscut de către părinții călugări de la Vatoped, unde a primit de fapt, în curând, haina monahală, fiind hirotonit ierodiacon. Era prin anul 1752, când ar fi primit, cu binecuvântarea Cuviosului Paisie, și marea schimă monahală, pentru ca peste doi ani să fie hirotonit ieroschimonah pe seama obștii românești de la schitul Sfântul Ilie.

După încă zece ani de lăudabile nevoințe la Athos, ieroschimonahul Gheorghe se strămută în Moldova, împreună cu starețul Paisie și cu 64 de ucenici ai acestuia. După ce ei s-au stabilit la mănăstirea Dragomirna, din Moldova de Nord (1763-1775) și apoi la Secu, iar de aici la mănăstirea Neamțu, în anul 1775, Cuviosul Gheorghe, fiind neliniștit probabil de aceste dese mutări, a voit să se reîntoarcă la Athos. Trecând însă prin București, s-a întâlnit la mitropolie cu un vechi prieten, de asemenea ucenic al starețului Paisie, ieromonahul Macarie. Cum l-a văzut, el l-a primit în gazdă și, după câteva zile, l-a înfățișat mitropolitului Grigore al II-

lea. Bucurându-se mult de venirea Cuviosului Gheorghe, acest ierarh cu darul cunoașterii oamenilor duhovnicești, preocupat de gândul reînțemeierii unei mănăstiri cu viață de obște în eparhia sa, a pus ochii pe nevoitorul atonit, pe care îl vedea ca pe un trimis al lui Dumnezeu și „bărbat al doririlor”; l-a poftit deci să rămână în arhiepiscopia Bucureștilor, pentru organizarea monahismului românesc de aici. Acestea se petreceau în anul 1781, la 1 septembrie.

Deși Cuviosul Gheorghe era la vârsta de 51 de ani, fiind pătruns de modestie și de trăire duhovnicească, credea că nu ar fi în stare să îndeplinească această anevoioasă sarcină de răspundere. Dar, după ce s-a sfătuit cu fratele său de cin, ieromonahul Macarie, care-l îndemna foarte stăruitor să asculte de mitropolit, s-a hotărât să primească cu smerenie ascultarea dată. În condiții foarte grele pe plan local, în izolarea codrului, Cuviosul Gheorghe, ajutat de cei doi ucenici bătrâni, Atanasie și Gherasim, a curățat locul de mărăcini, a alungat sălbăticiunile, sporind obștea călugărească cu noi membri, atrași de farmecul duhovnicesc al personalității sale.

După patru ani (1781-1785), mănăstirea Cernica redeschisă și pusă la dispoziția monahilor cu vocație și a credincioșilor, care începuseră să ia cunoștință despre ostenele binecuvântate ale râvnitorului atonit, număra 54 de ucenici care doreau această viață aleasă. El săvârșea Sfânta Liturghie numai la sărbătorile împărătești, în zilele de peste săptămână oficiindu-se de obicei doar cele șapte laude. Conștient că el trebuie să fie ca o lumină în sfeșnic, care să lumineze tuturor celor din jurul său, în următorii ani a mărit numărul călugărilor de sub îndrumarea sa până la 103 monahi și frați dornici să slujească lui Dumnezeu și neamului din care făceau parte. Dintre aceștia, trei au devenit preoți și trei diaconi. În locul Mărăcinilor și al stufăriei de la Cocioc, din apropiere, a sădit pomi, a ridicat o biserică păstrată până astăzi și a construit câteva chilii pentru părinții călugări dornici de mai multă liniște. Unii dintre monahi se retrăgeau apoi la Cocioc, pentru meditație și rugăciune, iar sâmbăta și Duminica reveneau în obște. Ava Gheorghe cerceta, fără preget, când mănăstirea Căldărușani, când pe aceea de la Cernica. Datorită variatelor eforturi neprecupețite pe care le depusese până atunci, sănătatea sa a început să devină tot mai șubredă. Fiind slăbit de suferință, de post și de rugăciune, el a chemat pe toți cuvioșii călugări în biserică la începutul lunii decembrie 1806. După o stăruitoare rugăciune către Mântuitorul Iisus Hristos, către Maica Domnului și către Sfântul Dumitru - ocrotitorul acelei mănăstiri -, el a invocat ajutorul lui Dumnezeu pentru obștea monahală de la Căldărușani. A citit apoi fraților o rugăciune de iertare și, în plânsetele tuturor, a plecat pentru ultima dată la Cernica. Cuviosul stareț a fost înmormântat în cimitirul făcut de dânsul în jurul bisericii Sfântul Lazăr pe care el a zidit-o și a înfrumusețat-o în anul 1804.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Decembrie 2022

- 1 J Sf. Prooroc Naum; Cuv. Filaret Milostivul (Ziua Națională a României)
- 2 V Sf. Prooroc Avacum; Sf. Mc. Miropa; Sf. Solomon, Arhiep. Efesului
- 3 S †) Sf. Cuv. Gheorghe de la Cernica și Căldărușani; Sf. Prooroc Sofronie
- 4 D † Sf. M. Mc. Varvara; Cuv. Ioan Damaschin

Duminica a XXVII-a după Rusalii (Tămăduirea femeii gârbove); Ap. Efeseni VI, 10-17; Ap. Evrei XIII, 17-21; Ev. Luca XIII, 10-17, Ev. Luca VI, 17-23; glas 8, voscr. 3

- 5 L † Cuv. Sava cel Sfințit; Sf. Mc. Anastasie; Cuv. Nectarie
- 6 M †) Sf. Ier. Nicolae, Arhiep. Mirelor Lichiei
- 7 M †) Sf. Mc. Filoftea de la Curtea de Argeș; Sf. Ambrozie, episcopul Mediolanului
- 8 J Cuv. Patapie și Sofronie; Sf. Ap. Tihic, Cezar și Onisifor
- 9 V Zămislirea Sf. Fecioare Maria de către Sf. Ana; Sf. Proorociță Ana
- 10 S Sf. Mc. Mina, Ermoghen și Evgraf
- 11 D Cuv. Daniil Stâlpnicul și Luca cel Nou; Sf. Mc. Varsava

Duminica a XXVIII-a după Rusalii (a Sf. Strămoși; Pilda celor poftiți la cină); Ap. Coloseni I, 12- 18; Coloseni III, 4-11; Ev. Luca XIV, 16-24; glas 1, voscr. 4

- 12 L †) Sf. Ier. Spiridon, Ep. Trimitunde; Sf. Mc. Sinet; Sf. Sfințit Mc. Alexandru
- 13 M †) Sf. Ier. Dosoftei, Mitr. Moldovei; † Sf. M. Mc. Evstratie, Auxenție, Evghenie, Mardarie și Orest; Sf. Mc. Lucia din Siracuză
- 14 M Sf. Mc. Tirs, Calinic, Filimon, Arian și Apolonie
- 15 J † Sf. Sfințit Mc. Elefterie; Sf. Mc. Antia și Suzana
- 16 V Sf. Prooroc Agheu; Sf. Mc. Marin; Sf. Împărăteasă Teofana
- 17 S Sf. Prooroc Daniel și Sf. 3 tineri: Anania, Azaria și Misail
- 18 D †) Cuv. Daniil Sihastrul; Sf. Mc. Sebastian și Zoe; Sf. Ier. Modest

Duminica dinaintea Nașterii Domnului (a Sf. Părinți după trup ai Domnului; Genealogia Mântuitorului); Ap. Evrei XI, 9-10; 32-40; Ev. Matei I, 1-25; glas 2, voscr. 5

- 19 L Sf. Mc. Bonifatie; Sf. Ier. Grichtentie; Sf. Mc. Trifon; Cuv. Aglaia
- 20 M Înaintepăznuirea Nașterii Domnului; Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 21 M Sf. Mc. Iuliana; Sf. Mc. Temistocle
- 22 J †) Sf. Ier. Petru Movilă, mitropolitul Kievului; Sf. M. Mc. Anastasia
- 23 V Sf. 10 Mc. din Creta; Sf. Pavel, Arhiep. Neocezarei; Cuv. Naum
- 24 S Sf. Cuv. Mc. Eugenia (Ajunul Crăciunului)
- 25 D (†) Nașterea Domnului (Crăciunul)

Toate ale praznicului; Ap. Galateni IV, 4-7; Ev. Matei II, 1-12

- 26 L (†) Soborul Maicii Domnului; †) Cuv. Nicodim de la Tismana (În această zi va fi săvârșită și Slujba Duminicii după Nașterea Domnului)
- 27 M †) Sf. Ap. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan
- 28 M Sf. 20.000 de Mc. arși în Nicomidia
- 29 J Sf. 14.000 de prunci uciși din porunca lui Irod; Cuv. Marcel
- 30 V Sf. Mc. Anisia; Cuv. Teodora din Cezareea; Cuv. Leon
- 31 S Cuv. Melania Romana; Sf. Mc. Hermes (Odovania Praznicului Nașterii Domnului)

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

În perioada 1 Noiembrie - 30 Aprilie

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

În perioada 1 Mai - 31 Octombrie

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Inimă de piatră	1
Colindele, glasuri de îngeri coborâte pe pământ	4
Adevărata Bucurie!	6
Să ne străduim să dobândim smerenie!	8
Un Crăciun din viața mea	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Cuvios Gheorghe de la Cernica	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Gabriel Luca

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424